

0321 – 21. mars

Dette er den tillit vi har til Gud, at om vi ber om noe etter hans vilje, så hører han oss. 1Joh 5: 14.

Det er et svært skadelig misbruk når en i bønnen går utenom Ordet. Mange ber, og tror Gud skal gjøre ting han aldri har lovet. Da frister vi Herren og bedrar oss selv.

Som om noen ville be Gud om daglig brød, men ikke vil arbeide. Eller be Gud holde oppe sitt åndelige liv, men ikke vil benytte seg av Guds ord. Be Gud om nåde til et hellig liv, mens en ennå er under loven. Be om kraft til å bære troens frukter, men ennå ikke har fått troen, ennå ikke er innpodet i Kristus. Be om en salig død, men aldri her i livet har gått på den veien som fører til livet. Eller be ubetinget om ting som det kan være uvisst om den eneste vise Gud ser er nyttig for oss osv.

Alt slikt er å «friste Herren», og vi bedrar oss selv. Troen og bønnen må alltid ha et løfte fra Gud å bygge på. Ellers er de nytteløse.

Andre igjen har løfter fra Gud om ting som de sukker etter. Men de benytter seg ikke av løftene. Tenker ikke over dem, tar ikke Gud på ordet. De gir liksom bare opp den veien, uten å ha brukt verken bønnen eller Ordet. Eller de ber, men uten å tro på Ordet. Derfor ber de ut i været, og ber derfor også uten lyst og glød. Dette skjer også iblant med Guds barn.

Skal det bli en rett bønn, kreves det først og fremst at den ikke er ditt eget verk. Den må være grunnet på Guds ord. Du må holde hans formaninger og løfter fram for deg, og si til Herren: «Det er du som har pålagt meg å be. Jeg gjør bare det du selv har sagt jeg skal gjøre». Eller som David sier: «Mitt hjerte holder fram for deg ditt ord som sier: Søk mitt åsyn. Derfor, Herre, søker jeg ditt åsyn!», jeg gjør bare det du selv har pålagt meg å gjøre.

Dernest må du ikke komme fram for Gud bare med dine egne tanker, ditt eget onde, løgnaktige hjertes oppfatning av ham, av hans hjertelag og hvordan han kan tenkes å ville svare deg.

Men væpne deg med hans egne ord. Grunn på disse og hold dem fram for Gud. Slik at du kan si: «Jeg begjærer bare det du selv har gitt meg løfter om. Gjør det du selv har sagt du vil gjøre! Ja, la din egen natur og inderlige lyst virke nettopp i dette! Du har jo sagt du er «nådig, barmhjertig, allmektig og sannferdig», at «du har lyst til å vise miskunn», at du «lengter etter å få være nådig». Gjør det da bare ut fra din egen natur, din lyst og ditt hjertelag!»

Men et slikt bilde av Gud vil både din fornuft, dine følelser og Satan stadig forsøke å slette ut i hjertet ditt, hvis du i det hele tatt slipper dem til ved den minste innskyttelse. Derfor kreves det ofte en hard kamp for å holde fast ved Ordet.

Se derfor verken til høyre eller venstre. Men hold øynene festet på Ordet, og tenk som så: «Er det ikke sant, det som står om Herren, så er det ingen ting som hjelper, uansett hvordan det går med meg».

For det tredje må du aldri komme fram for Gud i egen verdighet, eller i ditt eget navn. Du må alltid holde Stedfortrederen fram for deg. Bare i ham er det Gud har hele sitt velbehag.

Og for det fjerde at du, hvis mulig, former din bønn slik at den saken du legger fram ikke blir liggende på deg og din verdighet, men på Gud og hans ære. At det ikke blir din tro, men Guds trofasthet, ikke troen i din bønn, men sannheten i Guds løfter som settes på prøve. Alt dette skjer ved at du tar Gud på ordet, eller som David sier: «jeg holder fram for deg ditt ord».

Her ser du det som har vært de gamle trosheltenes hemmelighet når de kjempet med Gud i bønn, slik vi ser det i mange av bønnene deres. Vi ser det hos Jakob når han skalv i angst for sin bror Esau som var på vei mot ham med hele sin hær. Nå ba han Herren om hjelp. Han sa: «Å, min far Abrahams Gud og min far Isaks Gud, Herren som sa til meg: Vend tilbake til ditt land og din slekt, og jeg skal gjøre vel mot deg. – Jeg ber deg, utfri meg fra min brors hånd, fra Esaus hånd!»

Legg merke til at først sier han: «Du er jo min far Abrahams Gud og min far Isaks Gud». Med disse ordene ville han liksom minne Gud om de løftene han hadde gitt disse fedrene, nemlig at deres etterkommere skulle bli meget tallrike. At dette skulle bli oppfylt avhang jo helt og holdent av at Jakob og hans barn nå ble reddet. For hvis de skulle bli utryddet, hvordan skulle da løftene bli oppfylt?

Bare i det at Jakob i bønnen henviser til Abrahams og Isaks navn, ligger den tanken at «om jeg er uverdigg, så tenk på at jeg er en sønn av dine tjenerne Abraham og Isak, som du hadde så kjær».

Videre sier han: «du som sa til meg: Vend tilbake til ditt land og din slekt, og jeg skal gjøre vel mot deg». D. v. s.: Du som selv har pålagt meg å legge ut på denne reisen, du må også selv sørge for meg. Og du har lovet å «gjøre vel mot meg». Nå, Herre, står det om sannheten av dine ord! For hvis Esau får utrydde oss, hvordan skal da dette løftet bli oppfylt: «Jeg skal gjøre vel mot deg»?

Som om han ville si: «Det betyr ikke så mye om jeg blir drept. Men hvordan går det da med ditt løfte, sannheten i ditt ord, ditt navn og din ære!»